

ei jõua legi mõttelda, mis kuiingale luisfasin! Si olle ma veel ello ilmas turemas äddas olnud; juuba ollin, ohyetilo silmus kaelas, wölla al reddeli peal! ei tahbas ma teiskorda sejugguist tempo enam nähhä sada; ei lässe ma eñast teiskorda kuiinga liina petta, kust waewaga peosin.“ Ermelina fos-
tis nütral meel. „Mis meist vñud peab sama? Rehwad ning waesed ollesime vñerat maal; sun on veel töök parrem ja tabtmist mõda. Kesi tohib teie käest, armas Reinowadde, püritis mõisa ja walda wöita! Nirkspärast tahbate cñalt maalt põggeneda? Meie elamie sun tahbeliste, mõisi on kindel; — tuloks kuiingas sõawäega leie, meil on sellauks ning urkaid iggas kohtas, kust u õime sallaja peasta. Teie teate selgesit ei meid wækauja ledagi kätte ei sa. Teie tõutamine Come maale minna, teeb miño süddamele ahhastust.“ „Armas nais-
lene!“ fõstis Reinowadde, „ärge affake enne aego survaastama! miña ei ole veel läinud.“ Vange tähbele, mis ma ütlen; ölpjam on wande tõutada fui surma minna. Sedda koerwat, mis wande tõutamine miño süddamele teeb, nõiks käs sabba etsas ärrakanda. Kuddas praego räkisite, nõnda tahhen Ichha: ma jääan kree, mingo Kurresare kes tahhab; mul ei ole seal middagi tallitanist; miha jääan rahholist teie jure ellama, küt same aega mõda nähhä. mis kuiingas teeb; miño karivalus saab teina tiggewuse ülle vñimust wöitma.

Dinal läks wärtava tagga odates aeg iggatreess,

tema affas nuerisama: „Urgpüüs, wenuisene! affake lahkuma! Tulge ja läffi miñema? !“ — Reino-
wadder ruttas sedda kuuldes toast wälja, ja ütles:
„Armas sobber, jänes Urgpüüs pallub andeks, et
jalla pealt ei vñi teie kasa tulla, tema on miño
naisterahwaga magusul juttul, minge nattoke maad
am: sammo eddas, kül jänes tulleb üppates tagga
järrel.“ Kohhekel füssis: Mis fissa teil olli? ma
kuulsin otsego olleks jänes mind appi üdenud? egga
temal middagi willetsust ei olle sündinud? — Raw-
wal rebbane fõstis: „Se luggu juhtus nõnda:
miña räkisin tõutatud teefäigist, seal läss Ermelina
süddaa ärdaks, tema lauges miñestades fui surno
meie käte. Urgpüüs kohkus sedda nähhä ja affas
kissendama: Kohhekel, tulge appi! tulge appi! täddi
tütar on jurremas! Tema lissa ärratas Ermelina
miñestusest.“ Dinas uokus felmi juttu, ja Reino-
wadder lissas veel jure: „Lahkudes passus mind
kuiingas mõnda salla asja pärrost veel teadust anda.
Miño kirjad on walmis, olge ni hñ, armas selle-
poeg, wötko firjatasko kasa. Et pisterile rikkomist,
ja kirjad te peal märjaks ei sa, ollen neid Messi-
kappa nahbast tehtud pauna pannud. Kuningal
saab suur tõen miño kirjade ülle oslema, tema saab
teid auoga wästowëima.“ Reinowadde läks tappa,
wöttis tappetud jäne se põ, mässis nartso sisse ja
pistis pauna; pauna su sõlmis ta kindlast finni.
Wälja astudes ütles tema omale: „Dipputage paun
rihmaga kaela ja piddage oolt, et teel firjatasko